

Özgür Bir Ülke, Onurlu Bir Yaşam İçin!

Emperyalist barbarlık Irak'ta dünya halklarına bir kez daha gerçek yüzünü gösterdi. Ebu Gureyb hapishanesinden fotoğraf karelerine yansıyanlar, onların özgürlüklerinin, demokrasilerinin ne anlama geldiğinin göstergesidir. Emperyalist kapitalizm, savaş, açlık, yıkım ve zulüm demektir. İşgaller, tecavüzler, katliamlar ve aşağılık esaret onların ideolojileri, ahlakları ve eylemleridir. Kapitalizm barbarlıktır. Amerikan-İngiliz ve İsrail koalisyonu Irak'ta, Filistin'de emperyalist barbarlığın pratik uygulamalarının mimarlığını yapıyorlar.

Aynı kaynaktan besleniyor hepsi. Avrupa Birliği ülkeleri de, tıpkı Amerika ve işbirlikçileri gibi bu suçun ortağı, destekçisidir. Farkları bu işi biraz daha "kibar" yapmaları, kan emerken eldiven kullanmalarındır.

Hepsine lanet olsun!

*Dünya halkları her zamankinden daha fazla sosyalizme, eşit, özgür ve onurlu bir yaşama ihtiyaç duyuyor. Hayatın gerçekleri, insanlığa barbarlık ya da sosyalizmden başka seçenek bırakmıyor. Yeni bir dünya arayışı için, sosyalizmin bayrağı daha da yükselmek zorunda. Eylemi, söylemi ve hayalleriyle insanlık sosyalizme daha yakın bu gün. İnsanlık sosyalizme daha muhtaç. **Dünyayı Sosyalizm Kurtaracak!***

Başka yolu yok.

Karkerê Hemû Welatan û Gelê Bîndest Yêkbin!..

DENGÊ KURDÎSTAN

Pûşper-Tîrmeh-Gelawêj/Haziran-Temmuz-Ağustos 2004 Hejmar/Sayı: 11 Biha/Fiyatı: 1 Milyon TL

MLKP Kürdistan Örgütü Yayın Organı

SERNİVÎS

DENGÊ WELAT

🚩 Faşist sömürgecilik, onbinlerce asker katıldığı saldırılarla Kürt dağlarındaki gerillayı imhaya yöneldi. Dersim'den Amed'e, Serhad'dan Botan'a kadar bir çok bölgede, korucu çeteleri, kelle avcıları ve başka illerden takviye edilen askerlerle sürdürülen saldırılar artık gerilla cephesinden de karşılık buluyor. Gerilla kendini savunuyor. Beş yıldır tek taraflı sürdürülen ateşkesi sona erdirdiğini açıklayan HPG, sömürgeci saldırılara yanıt veriyor. 5 yıl içinde 500 gerillanın yaşamını yitirdiği "ateşkes süreci"nin sona erdirilmesi meşru bir karardır. Bundan sonraki ölümlerin sorumlusu da yine sömürgeciliktir. Halkın ve gerillanın kendini savunmasından daha doğal ne olabilir ki? Bunu görmezden gelen ve gerillayı yeniden "ateşkes"e çağırın anlayışlar sömürgeciliğin ekmeğine yağ sürer. Operasyonların durdurulması ve gerillanın taleplerinin kabul edilmesi için, baskı yapılacak merkez sömürgeci devlet ve kurumlarıdır. Ateşkes çağrısının muhatabı gerilla değildir.

🚩 DEP'li vekiller AB'den müzakere tarihi almak, halkımızı aldatmak gibi amaçlarla tahliyelerine kısa bir süre kala serbest bırakıldılar. Alanları yüzbinler olup dolduran halkımız, onlar şahsında ulusal özgürlük mücadelesini selamladı. Sömürgeciliğin "bir bölen" misyonu yüklemeye çalıştığı, bu tür hesaplar yaptığı vekiller, alanlarda Öcalan posterleri ve ulusal sembollerle karşılandı. Halkımız, sömürgeciliği böyle yanıtladı. TRT'de yarım saatlik Kürtçe yayımla aynı döneme gelen bu gelişme, medyanın ve bazı çevrelerin yoğun ablukasıyla birlikte ele alındığında sömürgeciliğin saflarda bir bölünme yaratma amacında olduğu rahatlıkla görülebilir. Kuşatma bölme amaçlıdır. "PKK'yi kınayın, aranızda mesafe koyun" gibi telkinler, çok çeşitli biçimlerde dayatılıyor. Bu oyuna gelinmemeli, değerlere bağlılıkla boşa çıkartılmamalıdır.

Barış İçin Özgürlük.....2

Hepimiz İnsanız!.....5

Devrimci Duyarlılık..... 9

Tecrit ve Partili Ortam.....14

Partinin Gücü.....16

Düşkünleştirmeye Karşı Zor...21

Parti İsmi Her Yere.....24

Okuduklarımız: Kamo.....27

SERNIVÎS Barış için Özgürlük!

HPG'nin yaklaşık beş yıldır tek taraflı olarak sürdürülen ateşkes kararını "meşru savunma temelinde kaldırdık" açıklamasından ve aylardır sömürgeciliğin sürdürdüğü saldırı operasyonlarına yanıt vermesinden sonra ortalık "karıştı". Aylardır, Kürdistan dağlarında binlerce asker ve korucu tarafından yapılan saldırıları, "ateşkes süreci"nde hayatını kaybeden 500'ü aşkın gerillayı, ulusal hareketin yanlış da olsa tek taraflı olarak attığı uzlaşma adımlarını, devletin yeni imha yönelimlerini görmezden gelenler birden bire ortalığa çıkıp, "terör yeniden hortluyor" demeye, gerillanın kendini savunmasına karşı çıkmaya başladılar. Onlara göre gerilla ya epeyce bir zamandır yaptığı gibi "sınırların ötesinde" kalarak emperyalist ABD ve işbirlikçilerinin hedefi olmalı ya da, başını, sömürgecilerin kesmesi için onlara uzatmalı... Teslimiyet ve ölümden başka önerdikleri bir yol yok.

ABD'ye Irak ve Ortadoğu bataklığına girme rüşvetiyle gerillayı imhayı dayatanlar, Güney'den Kuzey'e geçmeye çalışan gerillaya saldırı üstüne saldırı yapanlar, gerillanın haklı kurşunlarına hedef olmaya başlayınca, bütün kurum ve mekanizmalarıyla harekete geçtiler. Televizyonlar, gazeteler, yorumcular, bir takım sivil toplumcular ve onlarla işbirliğine her zaman hazır Kürt liberal ve reformistleriyle birlikte "huzur ortamının bozulmasından", "AB reformlarının sekteye uğramasından" dem vermeye başladılar. Oysa o huzur ortamı dedikleri süreçte, 500 gerilla şehit düşmüş, yüzlerce insan tutuklanıp haislere konulmuş, F tiplerine D tipleri eklenmiş, kayıplar, işkenceler ve hak gaspları sürmüş, kadınlarımız kaçırlıp ırzlarına geçilmiş, gençlerimiz sokaklarda dövülmüş, köyler boşaltılmaya, dönme isteyenler engellenmeye devam etmiş, dilimiz, kültürümüz, kimliğimiz yasaklanmış, yoksulluk ve açlık bütün bir halkın maruz kaldığı bir felaket haline almış, düşkünleştirme saldırılarıyla genç kadın ve erkeklerimiz yozlaştırılmıştır. "Bozuldu" dedikleri birkaç zengin Kürt'ün, bazı işbirlikçilerin ve düzen içi reformistlerin huzurudur. Yoksa Kürdistan'ın çoğunluğu için her hangi bir huzur zaten söz konusu değildir. Bu nedenle kim ki böylesi bir "huzur"dan söz ediyorsa onun çıkarları zarar görmüştür.

Kürt halkının gerçek bir huzura ihtiyacı elbette var. Bunun için sömürgeciliğin Kürdistan'dan bütün kurumlarıyla defolması gerekmektedir. Sömürgeciliğin ve onun her türlü kurumunun hüküm sürdüğü bir yerde huzur olmaz. "Olur" diyen kendini kandırır.

Kürt halkının huzuru için, sömürgeciliğe yüklenmenin, ona geri adımlar

bireylerden bahsediyoruz ve onun yansımalarını içselleştiren durumu ezilenlerinkinden pek de farklı değildir. Eğer onu özgürleştirmek istiyorsak ve hem kendini hem de yeninin yükselmesini sağlayacak devrimci kişiyi yaratmak istiyorsak ona nesne muamelesi yapan her türlü (kimden gelirse gelsin) ilişkiyi reddetmek yer gerekir. Çünkü özgürleşme/özgünleşme; kendini var edebilme, ne ona ne de ezilenlere armağan edilecek bir şey değildir. Bu, onların özgürleşme mücadelesine tamamen özne olarak katılmalarının ürünü olacaktır. Aksi bir tutum yani nesneleşmek, kendini yeniden üreten bir pratik olur bu da ne devrimcidir ne de özgürleştirici.

Kopuş pratiğine yönlendirilmiş insanları, yeni bir dünyanın kurucuları, yapıcıları olarak görmek cesaret ama daha çok onlara güven ister. Bu insanları "olma" sürecindeki, bitmemiş, yetkinleşmemiş ve bu yüzden de yaratıcı varlıklar olarak görebilmek onlara güvenmekle ilgilidir. İş verirken de, beklenti kurarken de böyledir. Böylesi insanlarla kurulan ilişkinin içeriği "onlarla diyalog kurmak ve içinde buldukları durumu en net haliyle aktarabilmek" olmalıdır. Bunun ön şartı ise onlara inanmak ve aslında en önemli gücün kendilerinde olduğunun (ezenlerinin yaptıklarının tersine) kavratmaktır. Diyalektiği unutmamalıyım, özgürlüğün ancak kendi edimiyle gerekçeleşebileceğini kavrayan birey, onun zorunluluğunu algılayıp sorumluluğunu yüklenmekle yerleşik, düzen davranışlarından uzaklaşıp yeniyi yaratmanın öncüsü, öznesi haline gelebilecektir.

Evet, yeni insanların eğitiminde konumu, yeteneği, iş kategorisi ne olursa olsun, herkesin diyalektik materyalizmi içselleştirebilmesini sağlayabilmeliyiz. Gerçektende ustaların yapıtlarını incelediğimizde onların diyalektiği nasıl ustaca kullanabildiklerini ve onları usta yapan şeyin bu olduğunu görebilirsiniz. Sosyalizmin keşif kolu olan devrim savaşçıları için de bu böyledir. Gerçekten de ML'yi yaratan şey, içinde buldukları süreci bütün iç bağlantılarıyla, çelişkileriyle, dönüşüm yasalarıyla irdeleme ve eyleme dökme pratiğidir.

İşin burada sorunun bir ayağının felsefe çalışmasına gelip dayandığını söyleyebiliriz. Ve daha şimdiden felsefe öğrenmek ve öğretmek zor iştir, ya da edindiğimiz izlenimlerden aktarabileceğimiz gibi felsefe konusunda yetenekli olduğum söylenemez ve felsefe benim işim değil diyenleri duyar gibiyiz. Aksine şunu iddia edebiliriz ki "Düşünebilen her canlı felsefe öğrenmeye ve öğretmeye muktedir ve yeteneklidir". Yazının başında Marx'dan aldığımız alıntıda olduğu gibi "her şeyi durup dinlenmeden öğrenmek, istek ve eylemi bizden uzaklaştıran uyusukluktan sakınmak" düşüncesini kendimize kılavuz edindiğimizde başaramayacağımız hiçbir şeyin olmadığını ve aslında böyle yaşamamız gerektiğini görürüz. Tam da burada Georges Politzer'in öğrencilerinin felsefenin temel ilkeleri kitabında geçen bir sözü daha bir anlam kazanıyor. "Eğer kudreti bilinmiyorsa istemek bir sözden ibarettir". Sözden ibaret olmayan eylemli değişim süreçlerinin mimarları olalım... Değişelim değiştirelim.

BAHOZ

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...**YENİ İNSAN VE KOPUŞMAK ÜZERİNE**

*Ruhuma gerekli olanı dinginlik içinde gerçekleştiriyorum,
Rahattan ve dinlenmekten hep mücadeleye doğru koşuyorum.
Tanrıların bahsettiği her şeyi fethetmeyi, bilim dünyasını cesaretle
Keşfetmeyi, şüride ve sanatta ustalığımy ortaya koymayı isterdim.
Her şeyi durup dinlenmeden öğrenmek, istek ve eylemi bizden uzaklaştıran
Uyuşukluktan sakınmak, kısır düşüncelerle kokuşup gitmemek ve
Boyunduruk altında aşağılık biçimde eğilmemek yürekliğini göstermek gerekir,
Çünkü bizi harekete geçiren daima arzu ve umuttur.*

(KARL MARX)

Tarihin çarkını döndüren şey her ne kadar üretim araçlarının ve üretici güçlerin gelişimi olsa da en büyük rol etkin ve yetkinleşebilen bireyindir. Ve her toplumsal gelişim evresi -eğer nihai sonuca erişebilmişse- bunu olgunlaşmış koşullara yapılan iradi müdahalelere ve buna uyan düşünsel ön hazırlıklar pratiğine borçludur. Bu yüzden, devrimci önderliğin olmazsa olmazlarından biri de, düşünsel ön hazırlık pratiğini güncelleştirecek yetkin kadrolarını yaratabilmesidir.

Yetkin kadro yetiştirme işi; tamamen özgürleşmiş, kendini üretebilen ve yeninin yükselebilmesi için uygun koşulları hazırlayan diyalektikçi kişiyi (devrim işçisini) yaratabilme işidir. Ve bu ancak, kadronun tamamen kendi eylemiyle kazanması gereken bir pratik biçimdir.

" Özgürlük zorunluluğun kavranmasıdır" demişti Engels. Evet, özgürlük zorunluluğun kavranması olduğu kadar, içinde bulunulan durumun kavranması ve bunun dönüştürülebilmesidir de. Kendinin ne olduğunu ve nerede durduğunu bilmeyen birey kendini gerçekleştiremez.

Kapitalizmin 500 yılı aşkın bir tarihi var ve bu tarih insandışılaşmanın tarihi olagelmıştır. Ezenler, daha fazla sahip olma dürtüsüyle sürekli denetlenebilir bir toplum yaratabilme kaygısı içinde hem kendilerini hem de özgürlüğün zorunluluğunu kavrayamayanları yani ezilenlerin ezici bir çoğunluğunu da insandışılaştırmışlardır. Bu insandışılaşmayı Marx ve Engels " Yabancılaşma " olarak tanımlamıştır. Ezenler, kendilerini var ederlerken, ezilenleri de var ederek varolabilmişlerdir. Onların varlık koşuluna bağlı olan ezilenler kendi varoluşlarında aynı zamanda kendi ezenlerini de var etmişlerdir. Üretim ve mülkiyet ilişkileri bağlamında ortaya çıkan bu durum, ancak denklem değiştirilebilirse bozulabilir. Başka bir şekilde vurgularsak, "Ezilenler, hem kendileridir hem de bilinçlerinde içselleştirdikleri ezenleridir". Ancak bunun ayırına varabildiklerinde yabancılaşma prangasını kırıp özgürleşme yoluna kendi edimleriyle girebilir ve eylemli mücadelelerini gündemleştirebilirler.

Tartışmaya çalıştığımız, üzerinde durduğumuz yeni insan eğitimi sorununda da bu durumun izleri görülebilir. Çünkü günümüz insanı, yaşadığımız dönemden soyutlanarak düşünülemez. Kapitalizmin bağrında yetişen

attırmanın dışında bir yol aramak, sanki huzuru bozan gerillaymış gibi çağrılar yapmak, rejimin temsilcilerine, "Kürt halkının haklı taleplerini karşılayın, operasyonları durdurun, yıllardır yaptığınız vahşet ve zulüm nedeniyle özür dileyin" demek yerine, çubuğu savunma hakkını kullanan savaşıçılara bükme kabul edilemez, yanlış bir yaklaşımdır. Gerilla namluya sürdüğü mermisini aylardır kendisine sıkılan kurşunları atanlara çevirince bu tantananın çıktığı unutulmasın. Kuşatılmış gerillanın yaşamını ve siyasal varlığını savunma pratiği için koparılıyor bütün bu gürültü. Hiç tartışmasız, söylemek gerekirse, Kürdistan dağlarındaki gerillanın, binlerce askerin ve korucunun katıldığı saldırılardan kendini koruma hakkı var. Elbette, misilleme hakkı da!

Gerillanın Geleceği!

Değişik zamanlarda saldırılara maruz kalan, bu süreçte 500 yoldaşını şehit veren ve üzerinde pazarlıklar yapılan gerillanın bütün bunlara rağmen binlerce insan olarak dağlarda beklemeye devam etmesi çok kolay bir iş değil. Gerilla güçlerini bu kadar süre "hareketsiz" tutmak, onları kamp ortamında yıllarca barındırmak ve büyük bir fire vermeden bunu sağlamak önemli bir başarıdır. Ama kuşkusuz bunun da bir sınırı vardır.

Amaç karmaşası gerillanın en büyük belalarından biridir. Dağın zorluklarının katlanılabilir olması amaç açıklığıyla mümkündür. İlk dönemlerde, savaşta önderliklerinin esir düşmesine ve ardından ilan edilen stratejiye bağlı olarak ama yine de kendilerince "önderliğin hayatını güvencelemek" gibi somut bir amaç için belirginleşen bu açıklık, geride kalan süreçte hem bu özelliğini giderek yitirdi hem de ortaklığını. Gerilla hala önderliğine bağlı ve bunu her fırsatta ortaya koyuyor. Ancak bunun mevcut strateji için geçerli olduğunu söylemek mümkün değil. Ulusal hareketin içinden geçtiği süreçte böylesi bir amaç "açıklığına" ve "ortaklığına" sahip olmadığı çok net bir şekilde ortada. Verili durumun (Abdullah Öcalan'ın esareti, emperyalist bloğun saldırıları vb.) dayanak yapıldığı strateji sonuç vermediği gibi, gerilla giderek daha fazla sömürgeciliğin ve emperyalistlerin hedefi haline geldi. Üstlendiği Güney dağlarından Kuzey'e geçmek zorunda kaldı. Burada pusulara düştü, katledildi.

Ateşkes kararının kaldırılması ulusal hareket açısından bir strateji değişikliği değil. Mevcut durumun eyleminin başka türlü olması mümkün olamazdı. Sürekli imha saldırılarının hedefi olan kim olursa olsun kendini savunacaktır. Bu meşru savunma ve saldırılara misilleme çizgisinin ne kadar süreceği bilinmez ama sömürgeciliğin kendisini savaşa göre konumlandığı görülüyor. Bu amaçla hem bölgedeki askeri güçlerini takviye ediyor hem de, medya, yalan, demagoji, şovenizm gibi diğer silahlarını devreye sokuyorlar. Kürt halkına,

onun kendini savunma hakkına karşı tam bir linç kampanyası yürütülüyor, hareketin içinde bulunduğu çelişik durumu kendi lehine kullanmaya çalışıyorlar.

Osman Öcalan ve arkadaşlarının durumunu, yasal parti içindeki tartışmaları, Avrupa'daki görev değişikliklerini, kitlelerin ruh halini, gerillanın durumunu, komuta kademesinin yapısını vb. İmralı'ya aktarılan raporlar nedeniyle yakından bilen sömürgecilik her gelişmeyi kendi lehine kullanmaya çalışıyor.

Çeşitli burjuva kalemşorlar, dillendirdikleri resmi görüşlerle, ulusal hareketin bölünme için en uygun pozisyonda bulunduğunu iddia ediyor. Bu amaçla somut bazı adımlar atıyorlar. Yazı dizileri, bazı şahsiyetlerin öne çıkartılması, TV programları, harekete dönük karalamalar ve son olarak Leyla Zana ve arkadaşlarının erken tahliye edilmelerini bu amaçla değerlendirmek istiyorlar. Harekete geçmişte destek veren, ancak yenilgi döneminde kendilerini mevcut statükoya göre yeniden örgütleyen bazı kesimler, AB'ci hayalperestler, uslanmaz reformistler, kimi bürokratik merkezler gerillanın kendini savunma hamlesinden rahatsızlık duyuyorlar. Sömürgecilik bu kesimleri ulusal hareketten koparmayı merkeze koyan ve buradan olarak genel bir parçalanma yaratmak isteyen bir çizgi izliyor.

Kendisine yurtseverim diyen herkesin bu gerçekliği iyi görmesi ve kavraması gerekiyor. Belediye yönetimleri, "sivil toplum" örgütleri, DKÖ'ler, sendika ve partiler bu gerçekliği görmeden, "ateşkese çağrı" demagojisiyle aslında sömürgecilik lehinde olan girişimlerde bulunmamalıdır.

Leyla Zana ve arkadaşlarının çıkışıyla moral bulan halkımız miting meydanlarında, bu sevincini onlarla da paylaştı. Onların şahsında içerdeki tutsakları kucakladı. Leyla Zana ve arkadaşları hangi mücadelenin ürünü olarak bu denli "yıldızlaştıklarını" bilecek olgunluğa sahip olduklarını değişik yerlerde vurguladılar. Fakat bu bir süreç işidir ve onların şahsında ciddi oyunlar oynandığı görülmelidir. Halkın sevgi mitinglerinde, son dönemlerde giderek karmaşıklaşan mesajları bazı kafa karıştırıcı özellikler taşısa da, her kes bilmelidir ki, bütün bu görkemli mitinglerin, siyasal sevginin teminatı gerilladır. Onların can bedeli mücadelesidir. Herkes buna layık olmak zorundadır.

Sosyalist yurtseverler olarak, gerillanın meşru savunma çizgisini destekliyoruz. Dağlarımızda sürdürülmekte olan sömürgeci imha saldırılarının son bulması için alanlarda çağrılar yapıyoruz. Katliamcı saldırılara karşı tepkilerimiz göstermeye devam etmek, sömürgeciliğe anladığı dilden yanıtlar vermek için etkin bir hazırlık yöneliminde olmak gerektiğinin bilincinde olarak, özgürlük seslerimizi yükseltiyoruz.

Sömürgecilik yenilecek özgürlük ve sosyalizm mücadelesi kazanacak!

Ve bunlar gibi onlarca olay karşısında Kamo'nun soğuk kanlılığını yitirmeden üstesinden geldiği pek çok olaya şahit oluyoruz.

Ekim devrimi sonrası ise Kamo'nun kendisini yeni döneme hazırlamasıyla karşılaşırız. Devrimden sonra artık kamulaştırma ve askeri eylemler ortadan kalkmıştır ve Kamo kendini pratiksizlik içinde çaresiz görmeye başlar. Bu sırada imdadına Lenin yetişir. Ona, okumasını, kendisini geliştirmesini söyler. Artık bir dönem kapanmış yeni bir dönem başlamıştır ve partinin eğitilmiş yoldaşlara ihtiyacı vardır. Kamo, zor da olsa bu görev için çalışır, kendini geliştirmek için çabalar.

Kamo, bir pratik yoldaştır. Pratikte yetişmiş, teoriyi hiç bilmeyen ve ilgilenmeyen. Bu yüzden de, devrim sonrası Lenin yoldaşın Kamo'yu sürekli teoriye yönlendirmesi anlaşılabilir değildir. Devrimin artık daha fazla düşünen, bilen teorisyenlere de ihtiyacı vardır. Hele o zamanki Rusya-Sovyetler gerçekliğini ya da şartlarını anımsarsak bu daha rahat kavranır. Devrim yapılmıştır ancak başta içerdeki gericilik olmak üzere burjuvazi devrime saldırmaktadır. Devrimi koruyup geliştirecek kadrolara gerek vardır artık. Ve Kamo, 1917 devriminden, o talihsiz trafik kazasında hayatını kaybedene kadar bu çelişkiyi yaşar. Lenin'in dediği gibi okumak ve bilgilenmek ama kendi içinde haykıran pratik. Lenin yoldaşa bir çok defa şöyle seslenir "lütfen başka ülkelere gidip devrim için militanlarla çalışmama izin ver". Ama Lenin yoldaş bunu hiç bir zaman kabul etmedi.

Kitaptan bugüne geldiğimizde Partimizin biz militanlarına da aynı çağrılar yaptığını hemen hatırlarız. Teoriyi geliştirmek zorunluluğumuzdur. Sosyalist aydınlanmayı gerçekleştirerek ancak devrimdeki öncü ve önder rolümüzü pekiştirebiliriz. Sadece teori değil tabii, teori ve pratiğin birliği. Kamo yoldaşın yaşam ve devrim mücadelesinden çıkarmamız gereken ders bu olmalı.

DK'nın Notu: Kuşkusuz bu da Kamo'nun bir okunma biçimi... Okuyanlar ve bilenler açısından "örgütçülük düzeyi ve olanaklardan yararlanma noktaları neden vurgulanmadı?", "dönem sorunları ve bireylerin iç dünyaları ilişkisi neden kurulamadı?", "Kamo'nun müthiş bir irade göstererek yaptığı çarpıcı deli numarasına da yer verilebilirdi", "Kamo'nun ölümü kaza mıydı, intihar mı?" gibi sorulara neden yer verilmedi diye sorabilirler. Yoldaşların yazmalarını teşvik etmek, bu konuda ön açıcı olmak için, kimi yetersiz yanlarına rağmen gönderilen yazıları yayınlamaya çalışıyoruz. Bu yazı için de geçerli olan "yetersizlik" tespitinden yoldaşların daha fazla "yetkinleşme" görevleri çıkarmaları gerektiğini hatırlatıyor, özellikle Kürdistan tarihi, ulusal sorun, sosyalizm ve ulusal mücadele gibi konularda yoğunlaşmasını beklediğimiz yeni yazılarımızı bekliyoruz.

Kamo adının nerden geldiğini de bize yazar anlatsın: "Kalıcı tüm lakapların doğuşunda olduğu gibi bu isim de bir rastlantı sonucu ortaya çıkmıştı. Genç Ermeni gördüğü yarım yamalak eğitimden gelen güzel bir güvenle kafasını gözünü yara yara Rusça konuşuyordu. Bir gün, Bolşeviklerin Tiflis'teki gizli lokalinde 'bu kime gidecek?' diye sordu. Rusça'da 'kime', 'kamu' diye söylenir. O, 'Kamo' diye telafuz ediyordu. Çugaşvili bunu duydu ve kahkahalarla ekledi: 'Kamo, Kamo, Ah! sen çok komik bir Kamo'sun!'. İşte böyle.

Devrimden önce Çarlığı yıkmak için mücadele yürüten belli başlı çevreler olarak karşımıza sosyalist devrimciler, anarşistler ve RSDİP içinde mücadele yürüten Menşevik ve Bolşevik grupları çıkar. Sosyalist devrimciler ve anarşistler daha 1905 öncesinde çeşitli şiddet eylemleriyle adlarını duyururlar. Çarlık ajanlarının, işbirlikçilerinin, memurlarının cezalandırılması ve hatta Çar'a kadar uzanan suikastları gerçekleştirirler. En önemli yöntemlerden biri de kamulaştırma eylemleridir. Çarlığa, burjuvaziye ve toprak ağalarına ait paralar devrimci mücadele için kamulaştırılır. Menşevikler dışında diğer gruplar kamulaştırmaya sıcak bakarlardı. Ancak tabii ki Bolşevikler daha seçici ve daha dikkatlidirler bu konuda. İşte bu ortamda Kamo, bir kamulaştırmacı olarak hızla gelişir, yetkinleşir. Kafasında hep yeni yeni planlarla karşılar bizi Kamo. Çarlığa en büyük zararı vermek, partinin ihtiyacı olan araç, gereç ve parayı karşılamak hep onun kafasını meşgul eder. Bu yüzden devrimden sonra ölümüne kadar hep değişik ülkelerde karşımıza çıkar. Çeşitli silahların ülkeye sokulması, illegal yayınların ülkeye ulaştırılması, Bakü'de, Tiflis'te, Ermenistan'da kamulaştırma yaparken rastlarız ona. Tüm bunları gerçekleştirirken her şeyi en ince ayrıntısına kadar nasıl planladığına şahit oluruz. Bazen sıkıştığı zor durumlarda pratik aklın sayesinde ölümle aranan bir suçlu olarak nasıl soğukkanlılıkla hareket ederek kolayca sıyrıldığını da. Bir seferinde daha Çarlık polisi tarafından yeni tanınmaya başladığı ama arandığı dönemlerde Tiflis'te takip alır. Atlatması gittikçe zora girer. İleride ki bir cenaze kortejini gören Kamo bir yoldaşla aralarına katılır. Bir süre sonra kortej içinden kızıl bayraklar açılır. Bunu gösteri sanan polisler kitleye saldırır. Bu karmaşada tabii ki Kamo ortadan kaybolur.

Yine bir başka sefer çantası kilolarca bomba ve silah dolu olduğu halde garda tren beklemektedir. Bu sırada kokuyu alan jandarma köpeği Kamo'nun üzerine atlar. Kamo her şeyin ortaya çıkması halinde partinin göreceği büyük zararı aklına getirir ve bir anda çevredekilerin şaşkın bakışları arasında köpeği okşamaya ve sevmeye başlar ve etrafa şöyle der "benim sevgili köpeğim, yavruyken benden çalmışlardı ve şimdi bu kadar zaman sonra hala beni unutmamış. Ne kadar güzel değil mi?" Tabii ki hırsızlıkla suçlanan jandarma çareyi ortadan kaybolmakta bulur, köpek ise karşısındaki sevgi gösterilerinden hoşnut kendinden geçmiştir. Tehlike böylece atlatılır.

Hepimiz insanız! (Mı?)

"*Ne yani, biz insan değil miyiz?*" cümlesini bir yakınma ve serzeniş tonunda ne zaman duyarsınız? Genellikle hata yapan, bazı talepleri olumsuz yanıtlanan devrimcilerin yakınma zamanlarında değil mi? Çoğunlukla evet. Uyku, okumaktan daha tatlı gelmiş, uzanıp kalmıştır. Ya da, gün ağaralı, işçiler iş başı yapalı saatler olmuş, insanlar öğlen yemeği hazırlıklarına başlamışken, esneyerek, kapıyı çalan yoldaşına açmıştır. "*Şimdi iş mi senin bu yaptığın*" sorusuna yukarıdaki cümle iyi bir giriş olmaz mı sizce de? Ne de olsa o da bir insandır ve biraz uykuyu sevmesinde abartılacak bir şey yoktur.

Bunun bir başka versiyonu daha var. Burada değişen, söylemin vurgusudur. Akil adam tonlamasında: "*Ne de olsa hepimiz insanız!*" denir kimi zamanlar. Bu da, daha çok meşrulaştırma cümlesidir. Örneklerdir gidelim. Görüşülmüş, konuşulmuş, bir çok konuda anlaşılmıştır. Şimdi herkesin gidip bu anlaşmaya göre hareket etmesi gerekmektedir. Ama o da ne? Ortak belirlediğiniz işler kalmış, planlar aksamaya başlamıştır. Nedenini tartıştığınızda, "*unuttum, düşünemedim, uyuya kaldım, valla ben de anlayamadım nasıl oldu?*" vb. vb. Sonrasında genelde klasik bir cümle duyulur. Aslında bunların olmaması lazım ama "*hepimiz insanız ne de olsa*" ve böyle hatalar her zaman olabilir!

Evet, "*uç*" bir giriş yaptık ve bazı dikkatleri çektik sanırsınız. Çünkü gerçekte, bu tür örnekler Kürdistan çalışmamızın geneli için kesinlikle belirleyen değildir. Tersine yoldaşlarımız bir çok alanda, canla başla çalışıyorlar. Ama yetmez. Daha çok çalışmak zorundayız. Bu nedenle her türlü zaafa karşı da donanmalıyız. Sözü ettiğimiz sorunlar tipik de olsa, yer yer karşımıza çıkıyor ve biz bunu değiştirmek istiyoruz. Öyleyse devam edelim.

Konumuz komünist ve devrimci militanların kendileriyle ilişkileri ve biz bu sorunu genel geçer cümlelerle tartışmak istemiyoruz. Bu nedenle genel bir insanlık söylemi kullanmıyoruz. Meramımızı anlatmak için başka bir soru daha soralım. "*Komünistler özel insanlar mıdır?*" Biz hemen cevabımızı verelim: *Evet!* Komünistler özel insanlardır, ama bu özellik onlara *ayrıcılık değil, görev yükler*. Çünkü onlar "*farkındadırlar*". Yaşanan zulmün de, ezilenlerin kurtuluşunun mümkün olduğunun da. Keza onlar, *reddetmişlerdir*. Komünistler, düzeni ve onun her türlü gayri insani değerlerini reddedip, yeni bir yaşam ve yeni bir dünya kurulabileceğini biliyorlar. Ya da bilmeliler. Hal böyle olunca, "*hepimiz insanız*" cümlesinin aslında bir görev savma, bir nitelik gizleme pratiği olduğu ortaya çıkmaz mı? Che Guevara'nın aydınlık yüzünün resmedildiği kartlara da yazılan

güzel bir sözü var. "Zulmün ve vahşetin olduğu yerde halka ayaklanmasını söylemeyen alçağın tekidir" diye. Katılmayan yoktur herhalde bu söze ve/veya bu anlayışa. Peki, zulme ve vahşete karşı ayaklanma çağrısı yapmak, en önde olmayı gerektirmez mi? Yanıtlar elbetteki evet'tir. Orada da, bir sorun yok. Demek ki, o zaman, tutarlılık bunu kendi şahsında somutlaştırmaktır. Che öyle yaptı. Zulmün ve vahşetin olduğu ülkelere gidip halka ayaklanmasını söyledi. Bunun için en önde yürüdü. Bolivya dağlarında aşğılık Amerikan uşaklarının kurşunlarına hedef olurken, yüreğinin rahatlığı cansız bedeninin yüzündeki aydınlıkta somutlaşmıştı. Bulabilirsiniz o fotoğraftaki Che'ye ve onun cansız bedeninin etrafında bakışın aşğılık katillerinin korku dolu yüzlerine bir bakın. Göreceksiniz...

Tutarlılık iyi bir rahatlık kaynağıdır. İnsanı hafifletir. Yüklerinden arındırır. Özellikle taşıması zor yürek yüklerinden... Bir komünist ve de devrimci için her halde en büyük yürek yükü, bilip de yapmamaktır. "Hepimiz insanız" cümlesi işte burada, bir kandırma ve kendini aldatma işlevi görebiliyor. Hepimiz insanız doğru ama bizim diğer insanlardan farkımız var. **Farkındayız**. O durumda, herkes gibi yaşayamayız. Örneğin düzen kuramayız. Düzenle barışık yaşayamayız. Örgütsüzlüğe gelemeyiz. Mülkiyetin kirli girdaplarından uzak dururuz. Alışamayız. Bilgiye, eyleme, insana ve değiştirmeye tutkuyla bağlanırsınız. Bu konularda genel olarak insanlardan farklı olmamızdan daha doğal ne olabilir? Diğer insanlar gibi biz de, severiz elbette. Kızarız, ağlarız, şaşırır, sevinir, öğrenir, dokunur, görür, korkar, unuttur, acıkır, değiştirir, değişir ve günün birinde ölürüz. Ölümlüyoruz bütün insanlar gibi.

Pranga veya Kırbaç

Zaten bizim konumuz bunlar değil. Biz bütün bu "insani" özellikleri **yo netebiliriz**. Bunların hiç birinin esiri olmayız. Fark buradadır. Bilgisizliğine, yetmezliklerine, zaaflarına esir düşmek, kader deyip çaresizce teslim olmak sıradan bir insan için "anlaşılır" olsa da, bir komünist için asla kabul edilemez. Burada sıradan insanlardan "**farklı olmak**" bir zorunluluktur. Çünkü sorunun kaynağını çözümlenmek, ortadan kaldıracak yol ve yöntemi bilmek gibi bir ayrıcalığa sahiptir onlar ve/veya ortak akılları olan partileri. Bundan sonrası sorunun ele alınış tarzında somutlaşır.

Zaafa ya da soruna razı olmak, onu ayağına **pranga** yapmak da bir tarzıdır, aynı sorunu/zaafı, onu aşmak için motive edici bir "**kurbaç**" olarak görmek de. (Bir Alman atasözü "her benzetme topaldır" der. Bizim kırbaç da böyle bir şey.) "**Teorik olarak birikimim yok o yüzden yazı yazamam**" deyip işin içinden çıkmak, bir yetmezliği kendine pranga yapmaya örnekse, bu durumu daha fazla okumanın, daha fazla emek harcamanın vesilesi olarak görmek, bunun için zaman, imkan, enerji yaratmak da bu zaafi

OKUDUKLARIMIZI PAYLAŞALIM

Bir Devrim ve Eylem Sevdalısı: KAMO

Kamo. Bu adı pek çoğumuz duymuşuzdur. Pek çoğumuz da onu tanırsınız, okuduklarımızdan tabii. Ya okumayanlarımız, inanın yoldaşlar, onlar çok şanssızlar. Size şimdi Kamo'nun hikayesini kısacık da olsa anlatacağım, daha fazlası için sizin adım atıp bu kitabı okumanız gerekecek.

Evet, kitabımızın adı: "Kamo Lenin'in Fedaisi". Yazarı Jacques Baynac. Kitap hakkında ilk bilmemiz gereken şey yazarın kimliği. Çünkü yazar bir devrimci ya da devrim sevdalısı değil. Kitapta yazarın zaman zaman başta Stalin olmak üzere Lenin'e, Troçki'ye ve komünist partiye karşı eleştirileri gözünüzden kaçmayacaktır. Ancak bunlar kitabın önemini azaltmıyor. Dediğimiz gibi o bir komünist değil, ama kitap bir dönemi ve bu dönemdeki Bolşevik bir kadroyu anlatması bakımından önemli.

Bunların yanında kitap gerçek bir yaşamı anlatması bakımından da önemli. Ayrıca yazar, kitabı yazarken pek çok belge ve bilgiye başvurmuş. Değişik belgelerden olayları netleştirerek okura sunmuş.

Kitap, Rusya'da 1905 devrimi öncesinden başlayarak ilerliyor ve 1917 Ekim devrimi sonrasına kadar gidiyor. Bu sürecin çarpıcı gelişmelerini bir kez daha görüyoruz kitapta. Çarlığın tüm baskı ve zor yoluyla uyanan devrim ateşini boğmaya çalışması, RSDİP'in oluşması, Bolşevik-Menşevik ayrışması ve tabii devrim. Bolşeviklerin en amansız koşullarda bile yılmadan çalışmalarını, Lenin'in önderliğine sıkıca sarılmalarını. Kitapta anlatılanlar bakımından, tüm bu süre boyunca önde olan Kamo'dur. Olaylar onun çevresinden bakılarak anlatılır. Bunda yanlış olan bir yan da yok. Çünkü bu bir roman ve Kamo'yu anlatmakta. Yazar zaman zaman devrimci çalışmaları, komünist partiyi ve önderleri küçümseyerek anlatsa da kitap oldukça akıcı. Dili de sade.

Kamo'nun asıl adı **Semyon Arşakoviç Ter Petrosyan**'dır. Tiflis yakınlarında 1882'de doğmuştur. Ermenidir. Ve yazarın bize aktardığına göre bugün bile Ermenistan'da Kamo, bir halk kahramanıdır ve büyük bir saygıyla anılır.

Kamo'nun annesi ölünce, babası onu Tiflis'te bir papaz okuluna gönderir. Ancak burası Kamo'ya göre değildir. Bir süre sonra okuldan kendi çabalarıyla atılır. Teyzesinin yanında kalmaya başlar. Annesi onun okumasını ister. Teyze bu isteği yerine getirmek için bir eğitmen arar ve eğitmen olarak karşısına Jozef Çugaşvili ya da bizim bildiğimiz adıyla Stalin çıkar.

Stalin bu dönemde partiyle ilişkileri olan, deneyimli ve bilgili bir devrimcidir. Ve karşısındaki haşarı, asi gencin içindeki cevheri kısa sürede açığa çıkartır. Böylece Kamo RSDİP ile tanışır.

donatılabilirler. Aynı şekilde şehirdeki telefon kulüpleri, duraklar vb. de bu işe uygundur.

Kentin çeşitli merkezlerinde yapılacak duvar yazılamaları, pullama ya da afişlemeler de buna hizmet edecektir.

Şöyle bir düşünelim, okulunda, şehir merkezinde, oturduğu semtte Parti imzasını gören insanlar, daha sonra TV'lerde, bildirimlerimizde bizle karşılaştığında ne düşünecek. Evet, MLKP/Kürdistan Örgütü her yerde, dişe diş, kana kan mücadele ediyor.

Bütün bu saydıklarımızı gerçekleştirmek için öyle çok olanak, mali desteğe, ince eleyip sık dokumaya hiç gerek yok. Her bir yoldaş örgütlü bulunduğu birim içerisinde bunu planlayarak harekete geçebilir ve benzer mütevazı adımlarla bu başarılabilir. Yazılama yapmak için spreylere boya alması gerekirken para bulamayıp ama mutlaka yapılması gereken eylemi ayakkabı boyasıyla gerçekleştiren bir yoldaşın yaptığı koşullara teslim olmamak, yaratıcılığını kullanmaktır. Bir işi yapmak istedikten sonra gerçekleşmesi için engeller çok rahat alt edilir. Sorun istemektir. Engel varsa, bu aşılabilir, bunun için iradi davranmak önceliklidir.

Parti isminin kitlelere mal edilmesinin bir yolu da, bazı sloganlarımızın Partimizle özdeşleşmesidir. "Em Azadi Dixwazîn", "Biji Azadi, Biji Sosyalizm" sloganları Partiyle özdeşleşmeli, kitleler bu sloganları duyduklarında ya da gördüklerinde MLKP/Kürdistan Örgütü adı beyinlerinde şimşek gibi çakmalıdır.

Kürdistan'da Partimizin daha fazla tanınmasına ihtiyacımız var. Bunun bir yolu yukarıda saydığımız biçimleri kullanırken, asıl başvurmamız gereken parti programını, düşüncelerini ezilenlere anlatacak toplantılar, seminerler, etkinlikler yapmaktır. Kürt halkı 20 yıllık ulusal savaşta politikleşti. Halkımız adeta 7'den 70'e politiktir. Bu kitlenin sorularına yanıtlar vermek, onlara partiyi anlatmak, ülkemizin özgürlüğü için yürüttüğümüz mücadeleyi tanıtmak elbetteki önemlidir. Parti adı Kürt halkı tarafından daha fazla duyulmaya başlamıştır. Ancak bu yeterli değildir. Daha fazlasına ihtiyacımız var.

İnançlı bir mücadeleyle bunu da başaracağız.

kendini kamçılayan bir itici güç yapmak için başka bir örnektir. "İnsanları dönüştürmekte zorlanıyorum" deyip yalnızlaşmayı tercih etmek bir pranga, bu durumu değiştirmek için kendini zorlamak, "görürsünüz daha iyisini de yaparım" demek de kırbaç örneği olarak görülebilir.

"**Bi aqlê vala tu nağîhê hevala**" diyen bir atasözümüz var. "Boş kafayla arkadaşlarına yetişemezsin" anlamında. Yetişmek ve aşmak için, kafanın dolu olması lazım diye de okunabilir. Doldurmak bir eylem ve yönelim gerektirir. Bütün insanlar analarından "boş kafayla" doğarlar. Bilgiyi belli bir yaşa ve zamana kadar çevreden, aileden, okuldan edinirler. Egemen olan düşüncenin-ideolojinin yönlendirdiği bir yetişme şeklidir bu. Sonra farkına varırsa insan, başka türlü bakmaya, başka türlü düşünmeye başlar. Yani bazılarının sandığı gibi kimse anasından devrimci, teorisyen ya da lider olarak doğmaz. Bunların hepsi sonradan edinilir. Sonradan olunur. Bu "**oluş süreci**"nin başlıca kurucu ögesi emektir. Kuşkusuz irade ve inatla birleşen bir emek.

Konumuzla ilintisi içinde şöyle söyleyebiliriz. Bir komünist yetmezliklerini görüp yönetebildiği ölçüde, onu değiştirebilir. Onun esiri olmaz. Bazı durumlarda, yeterince emek vermeden, yeterince bedel ödemedi, bırakın bedeli, doğru düzgün kişisel bir yoğunlaşma yapmadan "**kolay başarı**" beklentileri insanları yönetebiliyor. Olmayınca da bu kez sızlanmalar, kararsızlıklar, ağlamalar başlıyor. "Yapamıyoruz- edemiyoruz" diye. İki kitap okumakla teorisyen, birkaç makaleyle yazar, iki ajitasyon çalışmasıyla lider, iki eylemle de önder parti olunmuyor. Daha fazla emek, daha fazla irade ve daha fazla inat gerekiyor. Yayınlarımıza yazı yazmasını istediğimiz kimi yoldaşlar, olanca inandırıcılıklarıyla(!) hiç yazı yazamadıklarını söylüyor ve kendilerinden "yazı yazmalarını istemememizi" istiyorlar. "Bir makale yazmak için kaç deneme yaptınız" sorusuna verdikleri cevap üçü beşi geçmiyor ne yazık ki? Hayır, sorun bir yayına yazı yazmamakla kalsa bir şey olmayacak. Buradan hareketle kendilerine güvensizlik geliştirenler, hatta abartarak, okumaya, yazmaya, öğrenmeye ilgisizleşenler olunca işin rengi ve bizim gündemimizdeki ağırlığı değişiyor doğal olarak.

Hep Daha Fazlasını Yapma Zorunluluğu!

Sorunu tartışmaya bir başka örnekle devam edelim. Onbinlerce şehit, binlerce tutsak, binlerce gerilla, yoğun bir savaş ve ödenen bedelle ulusal hareket Kürdistan'da milyonları etkileyen bir düzeye ulaştı. Yılların emeği, teri, kanı ve canı var bu düzeyin oluşmasında. Şimdi, kısa süredir yoğunlaşan birkaç, elbetteki değerli, ajitasyon çalışmasıyla geniş Kürt kitlelerinin bizim saflarda toplanacağını beklemek, bu olmayınca da, "**burada sosyalist yurtsever çizgiyi egemen kılmak neredeyse imkansız**" demek de bir prangalaştırma ve teslimiyet örneği sayılamaz mı? Kazanılmış

bir kitleye başka bir düşünceyi anlatmak için, normalin çok üzerinde çalışmak, yoğunlaşmak gerektiği açık değil mi?

Hemen vurgulamak gerekir ki, örgütlü olanların dışında genel bir yurtseverliğin geçerli olduğu Kürt halkının saflarında sosyalizmi örgütlemek, özgür, eşit ve kardeş bir dünyanın birlikte mücadelesini yürütmek, onları harekete geçirmek için, normalin çok üzerinde çalışılacağı açıktır. Bu gerçeği görüp daha fazla emek ve irade göstermek yerine, duruma teslim olmak anın yetmezliğini prangalaştırmaktır. Başka yazılarda gündem edeceğimiz bu anlayışı konumuzla bağı içerisinde ele almaya çalıştık. Devam edelim.

Yetmezlikler, yüzeysellikler, sorunlar devrimci-komünist çalışmanın gelişimini geciktiren, engelleyen küçük barikatlardır. Aşmaya çalışmak, biraz daha emek yoğunluğunu biraz daha zamanı gerektiriyor. Bunlara kafa yormak kaçınılmaz olarak, başka sorunlara zaman ayırmamak anlamına geliyor. Bu nedenle süregelen hale gelen zaafarla, yetmezliklerle uzlaşmak çalışmalarımızın aleyhinedir. Burada **kopuş ya da kopuşmak** özel bir görev ve bilinç halini alır. Sorunlar gerçekçi ve somut bir şekilde ortaya konulup, çözüm için ikna süreci işletilir ve bu kapsamda gerekli düzenlemeler yapılırsa, geriye herkesin bu doğrultuda yoğunlaşma görevi kalır.

Yeni dönemin kendine özgü sorunları var. Her biri bu düzenin şu veya bu düzeyde izlerini taşıyan komünistlerin-devrimcilerin emekleriyle büyüyen bir mücadele bizimkisi. Kuşkusuz bu yetersizlikler çalışmalara da ilişkilere de yansiyabiliyor. Bu da bir yere kadar normaldir. Ama bir yere kadar!

Kurucu nitelikte bir çalışmayı, Kürdistan'da inşa etmeye çalışıyoruz. Bu sürecin insanları her bakımdan bu bilinçle donanmalıdır ki, bu görevin hakkını verebilsinler. Gençlik, deneyimsizlik, yetersizlik gibi gerekçeler aşılabılır olgulardır. Zaman içinde, her biri değişik süreçlere konu olarak, aşılabılır. Bunun için, bilinçli ve iradi bir hat tutturmak zorunludur. Gençliğin biyolojik olarak aşılması hariç, diğer bütün özelliklere müdahale edilebilir. (Kuşkusuz genç kalmak için de bir dizi müdahale var ama atasözümüzün de dediği gibi "*Heyfa ciwanîyê pîrî li pêye.*" -Yazık gençliğe yaşlılık ardından geliyor!- Sonuçta kaçınılmaz olarak yaşıyor insanlar.) Aşmak ya da kopmak için insanların kendilerini iradi ve planlı çabalarla yönetmeleri gerekiyor. Özellikle genç ve gelişmeye açık yoldaşların önelerine böyle bir sorumluluk ve görev koymak, onlardan böylesine özel bir dönemin kadroları olarak, kendileriyle birlikte partiyi de yükseltmelerini istemek hakkımız var. Elbette ondan önce partinin oluşmuş deneyimlerini, birikimini onlarla paylaşmak gibi bir de görevimiz!

İnsanlarımız genç, birikimimiz zayıf deyip bunu ayağımıza pranga yapmak yerine bu bilinçle kendimizi de çalışmalarımızı da daha bir iradi şekilde yönetmek önceliğimizdir. Bu yürünecek yolumuzdur.

zenginleştirmelidirler bu çalışmayı.

Güncel siyasal gelişmelere Parti ismiyle müdahale etmek, partinin ismini daha bilinir, duyulur ve görülür hale getirmek için başvurulacak yollardan biridir. Bu konuda legal alanda yapılanlar mutlaka olacaktır. Ben ise başka bir cepheden soruna yaklaşmak istiyorum. Doğru zamanda doğru bir müdahale hem partinin ismini yükseltir hem de, ezilenler için sempati ve umut kaynağı olur. Bu kapsamda, Antep'te yaşanan güzel bir olayı örnek alabiliriz. Antep'te faşistler, üniversiteli ilerici/devrimci gençlere saldırmış okulda terör estirmişlerdi. Bu saldırıların planlanıp örgütlendiği MHP karargahı, il binasıydı. Burada direnişçi işçilere, antifaşistlere karşı pek çok saldırı planlanmıştı. Son olayın ardından MLKP/Kürdistan Örgütü milisleri bu faşist odağı aynı hafta içerisinde bombalayarak cezalandırdılar. Böylelikle, hiçbir saldırının yanıtı kalmayacağı gösterilmiş, gençlere güven gelmişti. Mağdur gençler aynı zamanda yalnız olmadıklarını keza, faşist grup da yaptıklarının cezasız kalmayacağını anlamışlardır. Mesaj yerine ulaşmıştı.

Parti doğru zamanda, doğru yerde, doğru eylemi yaptığında o eylemin ya da sorunun muhataplarının da odağına oturacaktır. Sömürgeci devlet güçleriyle girdikleri çatışmalarda şehit düşen gerillalar için bir yazılama, afiş, pullama vb. yapmak sadece yasak savma eylemi değildir. Bunlar aynı zamanda, hesap sorulacağına dair taahhüttür. Aynı zamanda mücadelelerine sahip çıkmaktır. Partinin ismini bu yolla akıllara kazıyacaktır.

Dost Partiden, "Bizim Parti"ye

Partinin ismi, özellikle ulusal güçlerin etkilerinin yoğun olduğu merkezlerde gençlerin, kadınların, yoksulların "tanıdık"ları haline gelebilmesi için onların değişik mekanlarda, değişik biçimlerde karşılaşmalarıyla mümkün olur. Bunun için bazen sadece Parti isminin olduğu materyaller de kullanılabilir/ kullanılmalıdır da. Ancak imzada yer alan Kürdistan Örgütü vurgusu asla atlanmamalıdır.

Komünist gençler, liselerinde, kampüslerde marker kalemleriyle koridorları, panoları MLKP/Kürdistan Örgütü imzalarıyla

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...**PARTİ İSMİ HER YERE!**

Kapitalizmin insanlığı sürüklediği bataklıktan çıkaracak, insana insan olmanın gerçekliğini yaşatacak, özgür ve eşit bir dünya kavgası, sosyalizm mücadelesi yürütüyoruz. Bu mücadeleyi sürdürürken, örgütlü bir güç olmanın bilinciyle, Parti'de örgütlenerek ilerliyoruz.

Partimiz, devrim ve sosyalizm mücadelesini legal ve illegal mücadele araç ve yöntemlerini kullanarak sürdürüyor. Legal ve illegal mücadele alanları bir bütünlük içinde, Parti'nin kitleler tarafından tanınmasını, duyulmasını, sahiplenilmesini ve nihayet mücadele odağı olarak öne çıkmasını sağlar. Bu araç ve yöntemlerin birinin eksikliği, kullanımındaki yetmezlik, küçümseme, mücadelenin bir ayağının olmaması, bir yanının eksik olması anlamına gelir. İnsan vücudunu anımsarsak, kolumuzun olması, bacağımız olmaması diye örnekleyebiliriz ve hiç de abartmış olmayız. Devrim ve sosyalizm mücadelesi bütün bu araç ve biçimlerin ustaca ve hakkınca kullanılmasını emreder.

Partimizin Kürdistan çalışması, devrimin ihtiyaçları bakımından şimdilik geridedir. Ancak, Kürdistan çalışmamız mütevazı ve kendinden emin adımlarla ilerliyor. Parti ismi, Kürdistan'ın bir çok bölgesinde duyulmaya başladı ve biz şimdilerde çeşitli alanlarda şöyle cümlelerle karşılaşmaktayız: "Siz, burada öyle mi?"

Evet, Kürdistan'dayız. Kürt yoksullarının, ezilenlerinin partimizi tanımasını, özgür bir ülke, eşit bir dünya için parti saflarında örgütlenerek sömürgeciliği ve emperyalizmi Kürdistan'dan kovma mücadelesine katılması için savaşıyoruz. Bunu Kürt ezilenlerine anlatmak, göstermek ve inandırmak gibi bir sorunumuz var. Bunun için istikrarlı ve inatçı bir çalışma yürütmenin gerekli olduğu açıktır. Fakat bizim tartışmak istediğimiz konu bu değil. Kürdistan'da partimizin isminin duyurulmasının önemini ve gerekliliğini tartışmak istiyoruz. Bunun pek çok yol ve yönteminin olduğu açık. Biz, bir kaçını anımsatmakla yetineceğiz. Yoldaşlar, kolektif tartışmalar yaparak, ortak akılla düşünerek mutlaka yeni yöntemlerle

Devrimci Duyarlılık ya da Refleksin Dirilişi

İçinden geçtiğimiz konjonktürde devrimci duruma doğru gidişin nüveleri birikip, çoğalıyor. Gerek dünyada, gerekse de coğrafyamızda, işçi ve emekçilerin kapitalist sistemi ve gerici faşist rejimleri sorguladıkları görülüyor. Bu arayış ve sorgulama sürecinde kitle hareketi inişli, çıkışlı bir seyir izlediği gibi, sert ve esnek biçimler olarak da kendisini dışa vuruyor. Kitle hareketinde belirli zamanlarda ortaya çıkan "daralma" veya "uzlaşma"cı biçim ve görüngüler, emekçi yığınların yeni bir dünya arayış ve yönelimini ortadan kaldırmıyor. Doğrultunun ileriye doğru oluşu, yükseliş sancısı çektiği gerçeğini değiştirmiyor.

Peki ortaya çıkan bu olanakları hakkıyla değerlendirebiliyor muyuz? Ya da bu imkanları kullanarak kitle hareketini daha ileri bir aşamaya yükseltmenin mümkün olduğunu ne kadar görebiliyoruz? Kadro ve aktivistler, kurumlar yerinde ve zamanında fırsatlardan yararlanmayı, suçluyu suçüstü yakalayarak propaganda-ajitasyonun içeriğine yedirmeyi bu bilinçle ele alabiliyorlar mı?

Kabul etmeliyiz ki, materyallerin dağıtılması, emekçilere ulaştırılmasında esasa ilişkin sorun yok. Döneme ve kimi alanlara dair, görece farklılıklar olsa da durum böyle. Sorun, ortaya çıkan olanakları sığağı sığağına, zamanında değerlendirme ve siyasal etki altındaki taze kuvvetleri çeşitli örgütlerde buluşturmada, bu imkanı güce dönüştürmede yatıyor. Çevre çeper ilişkilerini şu ya da bu politik gündem etrafında iş vererek örgütlü ve sistematik çalışmanın bir parçası yapabilmeye, enerjilerini devrimci faaliyetin sıçrama yapmasını oluşturacak kanallara akıtma kuşkusuz bu işin öncelikleri arasında yer alıyor.

Fırsatlar ve olanaklar

Bazı örneklerle meramımızı anlatmaya çalışalım. Amerikan emperyalistleri Müslüman Irak Arap halklarının kentlerini bombalıyor. Kadın, çocuk demeden katliam yapıyor. Evlere gece baskınları düzenleyip keyfi tutuklama, taciz ve tecavüzlerde bulunuyor. Bir yerel örgüt, bir kadro veya aktivist bütün bu olup bitenlerden hangi görevi çıkarıyor? Hareketsiz kalmak, uykusunu kaçırıp yüreğini derinden yaralıyor mu? Sıradan bir izleyici mi? Yoksa bu durumdan görev çıkartıp kendisi gibi aynı duygulara sahip oldukları tartışılmaz işçi ve emekçileri harekete geçirecek araç ve gereçleri mi düşünüyor. Hangisi?

Böyle bir durumdaki komünist, bir bildiri, kuş veya pulla ezilenleri

aydınlatmaya çalışmıyorsa, mazlum halkların feryadını yüreğinde hissedip yürüttüğü propaganda-ajitasyona duygularını yedirip kahve ve semt pazarlarında konuşmalar yapmıyorsa, dahası işçi ve emekçileri herhangi bir basın açıklamasına, meşru kitle gösterilerine çağırıp Amerikan vahşetini teşhir etmiyorsa, görevini layıkıyla yerine getirmiş olur mu?

Devam edelim.

ABD ve İsrail siyonizmi ev yıkıyor, çocuk öldürüyor, işkence yapıyor dünyanın gözü önünde. Amerikan emperyalistlerinin, Abu Gureyp cezaevinde tutsaklara yaptığı insanlık dışı işkenceler, binlerce kadına tecavüz edilmesi gibi göz çıkarıcı zulümler orta yerde dururken devrimcilerin, insan hakları savunucularının, demokratik kadın örgütlerinin hemen sokağa çıkıp emperyalistleri lanetlemesinden, Irak'lı kadınların sesine ses katmasından daha meşru daha doğru ne olabilir. Eğer bunlar olmuyorsa bir terslik yok mu? Burada, sokaktan, eylemden kastedilen şey yasak savma kabilinden vicdanlarımızı rahatlatmak maksadıyla yapılan yazılı açıklamalar ya da ona tekabül eden eylemler değil elbette. Kitleleri birleşik ve sistematik bir harekete katmaktan söz ediyoruz. Devrimci tarz bu vahşetler karşısında suskun kalabilir mi? Edilgenleşip izleyebilir mi? Elbetteki Hayır!

Emperyalistler Irak işgaliyle yetinmeyeceklerini, dünyanın ama özellikle Ortadoğu'nun halklarına zulüm ve terörü dayatmak için kendisini yeni biçimler ve araçlarla örgütleyerek gösteriyor. Mevcut araçlarını bu ihtiyacına göre yeniden düzenliyor. NATO bu araçlardan biri ve bu yıl 28 Haziranda İstanbul'da genişletilmiş NATO zirvesi toplanacak. Bu amaçla hazırlıklar yapılıyor. NATO'ya karşı Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da çeşitli tepkiler geliyor. Bu tepkiler bir süreden beridir yoğunlaşıyor.

Mayıs, dünyada olduğu üzere coğrafyamızda da sıcak, kavga yüklü günleriyle NATO ve emperyalizm karşıtı mücadelenin büyüdüğü bir ay oldu. Mayıs ayında ölümsüzleşen, ihtilalci mücadeleleriyle bizlere ilham olan Denizlerin, Kaypakkayaların, teslimiyete karşı bedenlerini ölümsüzleştiren "dörtler"in, kayıplar mücadelesinin sembolü haline gelen baş eğmez komünist Hasan Ocak'ların mücadeleleri bu süreçte ezilenlere yeterince taşınıp, tarihsel bir süreklilik olarak anlatılabildi mi dersiniz? Kuşkusuz bu yıl, geçtiğimiz sürece göre belli bir canlanma olduğu, mücadeleye ilham olan şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir ifadesi olarak NATO karşıtı mücadele büyütülmeye çalışıldığı açık. Ancak daha fazlasını istemek hakkımız ya da onların anılarını yaşatmanın bir gereği değil midir?

düşkünleştirme operasyonları yapıyor. Unutmamak gerekir bu saldırılar, sistemin bilinçli olarak bütün bölgelere yerleştirdiği özel örgütlenmeleriyle vuku bulan ve kentin ekonomik, sosyal, kültürel şekillenmesiyle de bütünleşerek ilerleyen bir olaydır. Bu nedenle ezilenleri aydınlatmak için sosyalist yurtseverlerin yürüttükleri çalışmalar hemen sömürgeciliğin saldırılarına maruz kalıyor. Buna en iyi örnek bir alanımızdaki kampanyadır. Orada başlatılan kampanya halk tarafından ilgiyle karşılandı. Ancak, devlet saldırmakta gecikmedi. Hemen aktivistlerimizin evleri basıldı, göz altılar yaşandı. Bu da gösteriyor ki, bu alanda ki mücadele sistemin zayıf karnıdır. İyi yerden yakalandığının işaretidir. Farklı bölgelerde de aynı şeylerle karşılaşılıyor.

Eğer, halkımızın feodal değer yargıları nedeniyle bile olsa, mesafeli olması beklenen uyuşturucu ve kadın bedeninin satılması "iş"i onların içine bu kadar sirayet etmişse bu insanların kazanılıp dönüştürmelerinin zorluğunu ve elbette bu saldırıların kapsamının çapını gösterir. Töre cinayetlerinin nedenini biliyoruz. Çarpık bir anlayış olsa da namus adına işleniyor bu cinayetler. O halde namus olgusu konusunda bu kadar düşkün olduğuna varsaydığımız bu insanlar kadın bedenini satmaya nasıl sürükleniyorlar? Bu tamamen çıkışsızlığı ifade ediyor. Yoksulluk ve açlık bunun başlıca gerekçeleri oluyor. Onurlu ve özgür yaşam perspektifinden yoksunluk, devletin ve onun tüm kurumlarının yoğun saldırısı insanlarımızı intihara, uyuşturucu kullanmaya, fuhşa ve umutsuzluğa sürüklüyor. Bu ülkede sigara içme yaşı 11'e uyuşturucu kullanma yaşı 13'e düşmüş durumda. Özellikle 11-13 yaşındaki çocuklarımıza tecavüz eden asker, polis ve üst düzey memurların olduğu bir coğrafyada yaşıyor, bütün bu insanlık dışı uygulamalara tanıklık ediyoruz.

Sonuç olarak, bu gerçekleri halkımıza anlatacağız. Onlara hayata ve olaylara yeni bakış pencereleri açacağız. Ancak bununla kalmayacak, halkımızın bu saldırılara karşı örgütleyeceğiz. Mümkün olan bütün araçları kullanarak halkla birlikte yozlaştırma, düşkünleştirme vb. saldırılara karşı cepheden mücadele edeceğiz. Bu pisliği yaratanları, yayanları, zorlayanları, mahallelerimizden, kentimizden, sonunda topraklarımızdan kovacağız.

düşkünleştirme saldırılarının kaynaklarına müdahale etmek, bu işlerin örgütlendiği merkezleri mahallelerden temizlemek, uygulayıcılarını vazgeçirmek için gereklidir.

Hedefte Gençlik Var

Halkımızın umudu olan gençlik, devletin bilinçli olarak uyguladığı bu saldırının başlıca hedefi. Düşkünleştirme saldırısının uygulayıcıları genç erkek ve kadınları çıkmaz bir yola sürüklüyor. Beyinleri alıklaştırılıyor ve toplumsal kurtuluşun yerine bireyin geçici menfaatlerini geçiriyor. Ahlaksız ve kirli bir toplum yaratılmaya çalışılıyor. Bir uyuşturucu tacirinin, kadınları bedenlerini satmaya zorlayanların, halkımıza, özgürlük ve sosyalizm için sokağa çıkanlara kurşun sıkanlardan farkı yoktur dersek abartmış olmayız. Faşist sömürgeciliğe karşı çıkmak onun tüm kurumları ve uygulamalarıyla hesaplaşmakla anlam kazanır. Düşkünleştirme yozlaştırma ve insani değerlerin dejenerasyonu bu kapsamda ele alınmalıdır.

Halkımızı bilgilendirmek ve aydınlatmak bu saldırıya karşı bir adımdır. Ancak, görüldüğü üzere bu, mücadelenin diğer ayaklarıyla birleşmeyince eksik kalıyor. Halkımızın anti faşist, bu durumdan rahatsızlık duyan, duyarlı kesimlerini, insani değerlerini yitirmemiş bireylerini bu çerçevede örgütlemek, gerek fuhuş yapılan evleri, gerekse de uyuşturucu ile halkımızı zehirleyenleri ve buna aracı olanları tespit edip, önce teşhir etmek, halkın gözünde bu gerçekliği apaçık sergilemek, buna rağmen bu işi devam ettirenleri devrimci şiddet eylemleriyle püskürtmek, kovmak ve daha değişik biçimlerde cezalandırmak görevlerimiz arasında olmalıdır. Özellikle üzerinde durmamız gereken bu eylemleri sadece parti kuvvetleriyle değil, halkın katılımıyla yapmaktır. Halk bu pislikten kurtulmanın kendi gücüyle mümkün olduğunu görmeli ve bunda sonra gelişecek değişik saldırılara karşı refleksi yerleşmelidir.

Bütün alanlarımızın her biri bu sorunu gündemine alıp kendi özgünlüklerine göre değişik yöntemlerle müdahale göreviyle karşı karşıya oldukları açıktır. Herhalde kimse "bizim alanımızda böyle bir sorun yok" diyemez. Çünkü sömürgecilik her kentimizde bu türden

Denizlerin feda ruhundan feyz alan, onların devrimci romantizmini kuşanan aktivist NATO'ya karşı yürütülecek mücadeleyi daha etkili ve bilinçli yapmaz mı? İbrahim Kaypakkaya yoldaşın yüksek feda ruhuyla yarattığı "ser verip sır vermeme" direniş manifestosu içselleştirilip, bu faşizme karşı direniş hattının dokusuna yedirilirse, insanların kendilerine güvenleri daha da gelişmez mi? Hasan Ocak ve beyaz ölümlerde göğü fethetmiş çıkanları, Amed zindanını bedenleriyle aydınlatan dörtlerin mücadelesini sahiplenip, emekçi insanlığa anlatmak, kavratmak bize güç vermez mi? Onların yaşamını, mücadelesini, üzerinde yükseldiğimiz değerleri "yeni" insanların elinde bir silaha dönüştürmek gücümüze güç katmaz mı?

Kendimize sormalıyız, 6 Mayıs'ta ve Kayıplar Haftasında bu amaçla neden daha fazla anmalar, etkinlikler, paneller örgütleyemedik? Bu özel takvimsel günlere yanıt olamayan, olmayı düşünemeyen bir kafa ve yürek yeni gelişmelere anında tepki verebilir mi? Bu fırsatı değerlendirip kitle mücadelesini bir adım ileriye taşıyabilir mi? Bunun ideolojik bir sorun olduğunu görmeliyiz. Hata ve zaaflarımızla yüzleşme ve hesaplaşmada bir irade ortaya koymalıyız. Şehitlerin, özgürlüğe susamış milyonların gözü üzerimizde. Ve bunu başarmak zorundayız.

Refleks aynı zamanda duyarlılıktır!

Bursa'da sosyalist bir kadın gazeteciye cinsel saldırı oldu. Açın devrimci ve komünist basına bakın. Bir çok yerel örgüt, demokratik kurum ve devrimci kadro siyasi polisin bu kirli yöntemine karşı çeşitli tepkiler gösterdi. Peki Kürdistanlı komünistler bu soruna gereken tutumu zamanında aldı mı? Özellikle bu saldırıların benzerini sıklıkla yaşayan Kürdistan'da yaşayan komünist kadınlar bir özdeşleşme örneği göstererek tepki ve dayanışmalarını neden zamanında göstermediler? Politik kitle ajitasyonu ve eyleminin konusu yapmadılar? Burada bir edilgenlik yok mu? Sosyalist bir gazeteciye veya Irak'taki kadınlara yapılan taciz ve tecavüz saldırısını kendine dert edinmeyen bir sosyalist kadın çalışması gelişebilir mi? Yerel bir odak ve kadınların ilgi merkezi olabilir mi? Kesinlikle hayır!

Devrimci ve komünist tutsaklar 19 Aralık katliamından bu yana tecrüteler. Şimdi buna ulusalcı yurtseverler de eklendi. Devrimci tutsaklar can bedeli direniyor. AKP hükümeti, sermayeye diyet borcunun karşılığı olarak adli tıbbın aşağılık raporlarıyla Ölüm Orucu gazilerini yeniden tutukluyor, tek tip elbise, kölelik ve teslimiyeti dayatıyor. AKP sermaye partisi olarak, beslendiği çöplüğü korumak istiyor. Ya biz?

İnsan Hakları Derneği tecrite karşı "Bir Tuğla da Sen Sök" kampanyası yürütüyor. Kampanya yaşadığımız coğrafyadaki temel bir soruna karşı yapılıyor. Dolayısıyla sahip çıkmak başlıca görevlerimizden biri. Yabancılaşma kabul edilemez. Yeniden tutuklanmaya başlayan ölüm orucu gazileri ya da hapisanelerde tecrit ve tek tip dayatılanlar bizim yoldaşlarımız. Onlara dönük saldırılara karşı kayıtsızlık, duyarsızlık olabilir mi? Hayır seslerini duyar gibiyiz. Ancak bu soruna karşı duyarlılıkta ciddi bir sorun olduğu sizce de açık değil mi? Sınırlı ve cılız birkaç açıklama ve eylemi dışta tutarsak kampanya orta yerde duruyor. Unutmamak gerekir ki, bu tür hapisane kampanyalarında karşılıksız kalan kampanya değil, hücreden dışarıya uzanan devrimcinin elidir.

Rejimin pervasızlığında, bizim duyarsızlığımızın payı yok mudur? Devrimci tutsaklara uygulanan tecridin kırılması için hangi soruları sorduk kendimize, ne gibi görevler belirledik? Sesimizi onların sesine katmak için kaç panel, miting afiş, şenlik örgütledik? Tecridin 'insanlık suçu' olduğunu gündemde tutmak için imza kampanyası, bölgesel mitingler, faksları kilitleme, Cumartesi Anneleri benzeri belli alanlarda ve belli saatlerde düzenli oturma eylemleri vb. bütün bunlar ve daha fazlasını yapmak çok mu zor?

Devrimci, demokrat kurum ve kuruluşlar kendilerine dönüp bakmalı ve sormalıdır. Görevimizi yapıyor muyuz? İnsanların/insanlığın sığmayacağı hücrelere gül bedenlerin mum gibi eridiğini unutmadan. Tecridin keyfi ve ikinci bir ceza olduğunu bir an olsun akıldan çıkarmadan. Ezilmek, teslim alınmak istenenin bizim bugünümüz ve geleceğimiz olduğunu bir kenara koymadan, yeniden düşünmeli(yiz)siniz. Vakit daha geç olmadan.

Görevlere yaklaşım sorunları

Belki istisna, belki biraz uç olacak ama başka bir konudan devam edelim. Emekçilerin aydınlatılması, komünistlerin seslerinin duyurulması gereken bir zamanda, afişler gelmiş, orta yerde duruyorsa binbir emekle çıkarılan bildirimler dağıtılmayı bekliyorsa burada bir terslik yok mudur? İşçi ve emekçi milyonların aydınlatma aracı olan sosyalist gazete, işi bunları dağıtmak olanlar bürolarda otururken bu rolünü oynayabilir mi? Hal böyleyken, emekçilerin ilgisizliğinden şikayet edip, lafazanlık yapmanın, bozulma olduğunu söylemek çok mu ağır olur?

Gazetenin satışını örgütlemeyen, bir bildiriye emekçilere ulaştırmanın heyecanını duymayan bir aktivist, taraftar ne oranda ezilenlerin acılarını

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...

Düşkünleştirmeye Karşı Zor Meşrudur

Yıllarca özgürlük için mücadele etmiş halkımızın bugün karşı karşıya olduğu fuhuş, uyuşturucu ve çeteleşme gibi sorunlar gün geçtikçe artıyor. Bu artışa göre ciddi bir yozlaşma düşkünleşme ve dejenerasyon yaşanıyor. Özellikle gençlik, bu saldırıdan en çok etkilenen kesim olarak karşımıza çıkıyor. Bu saldırıların ideolojik ve siyasal anlamı konusunda insanlarımızı aydınlatmak çok önemlidir. Bunun için toplantılar yapmak, bildirimler dağıtmak, seminerler düzenlemek yerinde girişimlerdir. Sürdürülmelidir. Peki, bilgilendirme ve aydınlatma faaliyeti düşkünleştirme ve yozlaştırma saldırısına karşı tek başına yeterli midir?

Bunlarla sınırlı bir çalışmanın yetmeyeceği açıktır. Sömürgeci sistemin bu saldırısına ve bunun halkın içindeki uygulayıcılarına karşı fiziksel müdahaleler de gereklidir. Yukarıdaki çalışmaların yanı sıra fiziksel müdahalelerle, cezalandırmalarla bu işi yapanlara ve yaptırana geri adım attırabildiğimiz ölçüde istenilen sonuca ulaşılabileceği unutulmamalıdır. Bugünkü boyutu itibarıyla bu konuda daha yolun başında olduğumuz tartışma götürmez. Düşkünleştirme ve yozlaştırma saldırısına karşı devrimci şiddeti uygulayamamız bu çalışmanın eksikliğini oluşturuyor.

Kendi deneyimlerimizden biliyoruz ki, aileler özellikle devrimci olmasın da ne olursa olsun dedikleri evlatlarını bir bataklıkta pisliğin içinde görünce ve bunun neyin ürünü olduğunu anlayınca çocuğunu kurtarmamızı istiyor bizden. Biz de bir takım devrimci çalışmayla kazanabiliyoruz bazı düşürülmüş gençleri. Ancak biz tek tek insanları kurtaran kahramanlar değiliz. Bizim derdimiz, halklarımızın tümünden kurtuluşunun sağlanmasıdır. Parti olarak bir kişiyi dahi bu bataklıktan kurtarmak bizim için önemlidir. Ancak, toplumun kurtuluşu bu pisliğin kaynağının ve yayıcılarının tümünden ortadan kaldırılacağı sömürgecilik karşıtı mücadeledir. Fakat bu devrimci şiddetin bu günden kullanılmayacağı anlamına gelmez. Çürütme ve

için ikna etmenin önemini göstermeye yeter. Gitmeli, anlatmalı, onları yürüte geldiğimiz mücadelenin somut bir tarafı haline getirmeliyiz. İster aynı safta dövüştüğümüz yoldaşlar olarak, ister olanaklarıyla yardım eden taraftarlarımız isterse düzenli katkı sunan dostlarımız olarak!

- Partiye mali olanaklar yaratmak, onun politik faaliyetini güvencelemek, bunun için her bakımdan partiyi büyütmek bütün yoldaşlarımızın önceliğidir. Bazen bir bilgi, bazen bir istihbarat, bazen bir yatırım bu kapsamdaki görevlerdendir.

- Parti yayınlarının dağıtımının iyi örgütlenmesi, paralarının düzenli olarak ilgili kurumlara gönderilmesi, bu kapsamdaki "borçların" bir ödeme takvimine bağlanması ve bir daha borç yapılmaması da hem siyasi hem de ahlaki bir diğer eylemimiz olmalıdır.

Başarmak için inanmak!

Büyük bir davanın yürütücüleriyiz. İddialarımızın büyüklüğü ile bunu gerçekleştirme yönelimimiz arasındaki mesafe daraldığı ölçüde, partimizin alandaki büyümesi de sürecektir.

Partimiz Kürdistan'dadır. Devrim iddiasıyla buradadır. Kürdistanlı ve Kürdistan'daki komünistler, işçiler, kent ve kırdaki emekçiler, gençler ve kadınlarla ulusal kurtuluş, özgürlük ve sosyalizm mücadelesini zafere ulaştırmak temel amacımızdır. Türk, Laz, Çerkez ve diğer milliyetlerden halklarla birleşik bir mücadele yürüterek emperyalizmi ve faşist sömürgeciliği alt etmek için, başlamış, yenilmiş fakat ateşi sönmemiş bir devrimde, hak ederek, tırnaklarıyla kazıyarak, can bedeli bir faaliyetle öne geçmek ve en önde dövüşmek istiyor.

Özgür bir yaşam ve Özgür bir Kürdistan istiyor. Bunun kolay ve rahat elde edilemeyeceğini canlı ülke pratiğinde somut olarak görüyor. Devrimimiz zafer için daha büyük dövüşmeyi, daha atak olmayı, daha büyük düşünmeyi ve bedel ödemeyi emrediyor. Bunun için **ne gerekiyorsa** o yapılacaktır. Bütün taraftar, dost ve yoldaşlarımızın partimizle **ilişkilenedeki ölçüsü** budur.

İşimiz çok, bunu biliyoruz. Ancak başarmaya mecburuz.

**MLKP; Ji bo Jiyan û Kurdîstan'ekî Azad!
Özgür Bir Yaşam ve Kürdistan İçin MLKP!**

hisseder, yaşamını onların kurtuluş özelemleriyle buluşturabilir dersiniz? Bir işçiyi, emekçiyi veya genci kapitalist düzenden kurtarma eylemiyle yanıp tutuşmayan bir devrimci olabilir mi? Yeniyi, eski toplumun bağrında yaratma yöneliminin 2 saatlik gazete satışıyla olmayacağı açık değil mi? Bunca devrimci olanağa, ezilenlerin yaşadığı açlığa ve zulme rağmen insanların devrimci kanallara akmasının bunca zahmetli olmasında, alanlardaki devrimcilerin eğreti duruşunun, tembelliğinin payı nedir diye sormalıyız. Her kurum, kadro ve aktivist genel değil, somut olarak sormalıdır: "son altı ay içerisinde kaç insanı aydınlattım. Kaç kişiyi örgütleyip organik çalışmanın bir ilişkisi haline getirdim". Buraya verilecek doğru yanıtlar gerek kurum, gerekse de bireylerin performansının ölçütü olacaktır.

Sahi, işi ezilenleri harekete geçirmek olanlar bu görevlerini yapmadıklarında, emperyalistler, Afganistan'da, Irak'ta işgalden vaz mı geçti? Esirlere işkence, kadınlara tecavüz etmiyor mu? Filistinlilerin evleri yıkılmıyor, çocukları öldürülüyor mu? Sömürgeci devlet Kuzey Kürdistan'da imha amaçlı operasyonlarını durdurdu mu? Binlerce faili meçhul aydınlandı, kayıplar mı bulundu? Çocuklar sokaktan ekmek mi toplamıyor, kapısına kilit vurulup dışarı atılan işçilere iş kapısı mı aralanıyor? Her gün adeta kanıksayarak yaşadığımız taciz, tecavüz, sokak infazları ortadan kalktı mı? Sosyalist gazeteciler, demokratik kurum temsilcileri "terörist" diye tutuklanıp cezaevine konulmaktan vaz mı geçildi? Halkımızın özgürlük talebi mi karşılandı, düzmece raporlarla ölüm orucu gazileri, birkaç aylık ömrü kalmış hasta tutsaklar dışarı mı bırakıldı?

Değilse; güçlerimizi örgütlemek, ezilenleri sokağa çıkarmak kadar gerekli, doğal ve meşru ne olabilir ki? Hangi engel/ kaygı küçükle yetinmeyi, aza razı olmayı dayatıyor, sorunlar ve olanaksızlıklar önünde boyun eğdiriyor? Herkes kendine sormalı, açık yüreklilikle yanıtını vermelidir.

Karamsar değiliz. Mevcut güçlerle, fırsatları hakkıyla değerlendirdiğimizde ortaya çıkacak enerjinin, mücadeleye katılan insanın ve mevzinin, bugünkü durumun kat be kat üstüne çıkacağı tartışma götürmez bir gerçektir. Mesele bunu istemek, bir plan dahilinde gerçekleşmesi için enerjik olmak, koparıp almaya kelimenin gerçek anlamında kilitlenmektir.

Bu halk hiç bir emeği karşılıksız bırakmayacaktır.

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...**Hareketsizlik, Tecrit ve Partili Ortam**

Devrim bir alt üst oluşsa, devrimcilik de köklü bir dönüşüm demektir. Bireyler bu dönüşümü yaşarken, gerçek anlamda çalkantılı, sarsıcı bir dönemden geçerler. Bu dönemeç, sisteme, kölelik düzenine, olan öfkenizin eyleme dönüşme anından itibaren başlar. Bundan sonra ya içindesinizdir çemberin ya da dışında. İçinde olmaya karar verenler çemberi yarmak, sınırsız, sınıfsız bir dünya yaratmak için insanlığa, insanca bir dünya bırakmanın mücadelesine doğru açılacak bir fırtınanın içine girmiş demektir. İşte bu yaşam, nerede bize ihtiyaç duyuluyorsa oraya koşmak gibi tereddütsüzce bir düşünceye sevk eder bizi.

Mücadelenin tam göbeğinde, oldukça yoğun bir aktivite döneminin ardından, başka bir alanda görev aldım. Ancak gittiğim bölgede çalışmanın yeni oluşu ve benim gibi o dönemin özel koşulları içinde bulunan biri için hareket alanının sınırlı oluşu, beni adeta kilitlemişti. Dar bir çevre içinde dönüp duruyordum. Ve devrim yürüyüşümüzün bulunduğu alan dışındaki diğer alanlarda hızla büyüdüğü ve benim alanımda kısır bir döngü yaşanıyor oluşu beni epey düşündürüyordu. Ve bu durumdan bir çıkış yolu bulamıyordum. Ben bu halde öylesine hareketsiz, aylarca kıvranıp durdum. Tam bir buçuk yıl, böyle atıl bir vaziyette, devrime ciddi bir katkı sunamadan yaşadım. Bu hareketsiz dönemin bende yarattığı durum öncelikle gerileme, kendine güvensizlik, partiyi korumanın kendini korumaya dönüşmesi ve hem fiziki hem de ruhsal bir atalet yaşamak biçiminde olmuştur. Böyle bir şekillenme ve bunun verdiği rahatsızlık ciddi bir müdahale gerektiriyordu. Sonunda bu müdahale gerçekleşti ve başka bir alanda görev aldım.

Aldım ama bu kez de, hızlı bir pratik dönemin içinde gerçekleşen bu olaya adapte olmakta çok zorlandım. Neredeyse her gün pratikteyiz. Bu pratiğin hızına yetişmekte zorlanıyordum, adeta iman gücüyle hareket ediyordum. Ama öyle bir huzurluyum ki, sormayın. Afişler, bildiriler, kuşlar, bir üretim var ki, hummalı bir çalışma. Pratik dönüşünde bir seksen uzanmak zorunda kalıyorum ama, hiç dert değil. Bu işler

vermeye çağırmak, onlardan aylıklarının, harçlıklarının ya da zamanlarının bir bölümünü parti için ayırmalarını istemek denenmiş ve başarılı bir pratiğimizdir. Önemli olan alınan miktardan çok kaç kişiye bu amaçla gidildiği ve onlardan nasıl bir somut katkı alındığıdır. 'ki kişiye gidip yüklü bir miktar almak ya da "bizim gönlümüz sizinle"yi aşmayan bir destek bunu sağlamaz.

Fedakarlık, görev, katkı, yardım, destek vb. tanımlar, ilişkilerimizin içeriğini belirleyen kavramlardır. Kuşkusuz ki her yoldaşımız partiyle ilişkilerinde kendini hangi kavramla tarif ettiğine bakmalıdır. "**İçerden**" bakışın belirleyeni "**görev**"dir, özgürlükten gelen zorunluluktur. "**Dışarıdan**" bakış "**destek**"çidir. Bu süreçte, "içerden" ya da "dışardan", herkesle ilişkilerimiz yeniden tarif edilmelidir.

Herkesin yapabileceği bir şey vardır!

Yönlendirici bir bilinç açıklığı olarak herkese iş vermek için kuşkusuz iş kapasitesinin yükselmesi gerekmektedir. Aynı bir yazının konusu olan iş kapasitesinin yükseltilmesi sorunu, partiyle kitleler arasındaki ilişkinin geliştirilebilmesinin ön koşullarından biridir.

Biz yine konumuza dönüp, bazı tipik sorunlara dikkat çekmeye devam edelim.

- Kitlelerle kurduğumuz ilişkinin düzeyini gösteren ölçütlerden biri de, onların devrimin gelişimi için, hangi tür katkılarda bulduklarıdır. Aldıkları bütün maaşı getirip parti örgütlerimize veren, yüzüklerini, kolyelerini, yeni alınmış giysilerini ve diğer bazı olanaklarını partiye sunan taraftarlarımız olduğu gibi, istemeden katkı sunmayan ilişkilerimiz de az değil. Kuşkusuz bu bir bilinç sorundur. İnsanların bilincinde olsun ya da olmasın, devrimin güncel bir sorun olarak görüp görmediğiyle ilgilidir. Demek ki, ezilenlerin her türlü katkılarını alabilmek için, onların devrime ve onun gerçekleşebilir olduğuna inandırılmaları gerekiyor.

- Kimi alanlarda, elbette işler sırasında kişisel kullanım için, "**harçlık almak**" söz konusu olduğunda gösterilen girişkenlik, partiye bağlı almada gösterilemeyebiliyor. Vurgulamalıyız ki, "harçlık" almak geri bir ilişki biçimidir. Kullanılmaya ve yozlaşmaya açıktır. Her şeyden önce apolitiktir. Tarz olarak kullanmayacağımız "harçlık ilişkisi"nin yerine bağlı ve aيدات sistemi kurmak önceliğimizdir. Bu kişisel değil, devrimin temel ihtiyaçlarına katkı sunmak hedefiyle yürütülecek bir ilişkidir.

- Devrimin ve ulusal özgürlüğün güncel bir sorun olduğu bilincindeki zayıflığın bu türden etkin ve yaygın ilişkiler kurulamamasında önemli payı var. Bunun kendisi bile, insanlara gitme, onları ortak kurtuluşumuz

yoldaşlarımızın kafalarındaki "engeli" aşmamız gerekiyor. Çünkü, kimi alanlarda, çok somut olarak geride kalan dönemdeki bağış kampanyası kapsamında yapılan tartışmalarda, karşımıza bu tür sorunlar çıktı ve insanlara gidebilmek için önce yoldaşlarımızın gerekçelerini, mazeretlerini aşmamız gerekti ve hala da gerekiyor. Başka türlü ilerlemek mümkün olmuyor çünkü.

Gündemdeki sorunlar vesilesiyle yaptığımız tartışma ve hazırlıklar, kitlelerle aramızda geride kalan süreçte oluşan bu kapsamdaki sorunları çözme ve düzeltme amacı da taşımaktadır.

Alanlarımızda mali bakımdan sorunlar yaşadığımız kimse için sır değil. Borç ilişkisi kurduğumuz insanlarla yaşadığımız sorunlar, ödemelerin gecikmesi, kimi zamanlar söz verip de yapamamak, çoğunlukla para arar durumda olmak can sıkıcı ama gerçek sorunlarımız. Kuşkusuz bu tablo önemli ölçüde değişse de, bitmedi ve yeni dönemde, yeni biçimlerde ortaya çıkabiliyor. Fakat kabul etmemiz gerekir ki burada da ciddi bir anlayış ve örgütlenme sorunu yaşıyoruz. Faaliyetin gerektirdiği mali altyapıyı ya da dengeyi sağlayamayınca hep aynı insanlara gidiyor, çözümü borç almakta ya da "merkez"e havale etmekte görüyor, genellikle benzer yöntemler kullanıyoruz. Bunlar yanlış, yanlış olduğu kadar çözücü olmayan anlayış ve pratiklerdir.

Herhangi bir mali politikası olmayan bir örgütün ya da kurumun "bağımlı" olmadan varlığını sürdürmesi mümkün değildir. Elbette bu durum kendi bilincini yaratır. En somut pratiği **beklemek ve idare etmek** şeklinde ortaya çıkar. Soruna köklü çözüm arayışı, ayakları üstünde durma yönelimi zayıftır. Sorunlar altında boğulma duygusu, çaresizlik ve yer yer mızızlanmak, memnuniyetsizlik ve kırgınlıklar öne çıkan duygulardır.

Nasıl çözeriz?

Bu soru aynı zamanda bir çözüm anahtarıdır. Eğer buradan başlarsak, arayışımız mutlaka sonuç verecektir. İnsan aklına ve iradesine güvenmek, partimizin ve diğer halkların mücadele deneyimlerinden öğrenmek zorundayız. Her örgütümüzün ve kurumumuzun tartışılıp somutlaştırılmış ve yazılı hale getirilerek partimize bildirilmiş bir mali politikası olmalıdır. Bu politikayı oluştururken **uygulanabilirlik** temel bir kıstastır ve bu nedenle de iyi düşünülmüş olmalıdır. Bu kapsamda bazı noktalara vurgu yapmak gerekirse;

Burada önceliği temsil ettiğimiz sınıf ve tabakalarla aramızdaki doğrudan ilişkinin bir biçimi olan düzenli bağış ve aidat ilişkisine vermek gerekir. Bunun için somut isimler belirlemek, insanlara mücadele amaçlarımızı anlatmak ve onları bu kavgaya katılmaya, omuz

yapılmalı, bu mücadele sürmeli. Heyecan fırtınası içinde çıktığım pratikten sürünerek eve geliyorum. Bir taş atmış olmanın verdiği huzur ile yorgunluğun verdiği sızı birbirine karışıyor. Devrime sunduğumuz katkı, harcadığımız emek, sadece ve sadece işçi sınıfı ve emekçilerimizin, ezilenlerimizin kurtuluşu için. Ve yalnızca yapıya bir tuğla koymak. İşte bize huzur ve iç rahatlığı veren şey budur. Yapılacak onca iş varken bir yerlerde atıl kalmak ya da süreçte aktif rol alamamak bir devrimci için devrimci sıfatına yakışmayan, bu sıfatı hak etmeyen bir tutumdur. Yeryüzünde bu kadar işkence, zulüm, katliam, hak gaspı varken, dünya ezilenleri bomba, kan ve barut kokusu ve ateşi altında yaşarken, durup seyretmek veya devrimci görevlerimizi layıkıyla yerine getirmemek, anlaşılabilir bir durumdur.

Öncelikle "o" dönemden kurtulduğum, sonrasında devrimci görevlerimi bir ölçüde yapmak adına faaliyete geçtiğim, halklarımıza olan özgürlük ve sosyalizm sözümüzü somutlaştırmak ve işin bir ucundan tutarak aktif pratiğin içinde yer aldığım için, kendimi rahatlamış hissediyorum. Eğer bir partili sosyalist bir dünya kurma mücadelesinin içinde yer alıyorsa, buna uygun pratik sergileyemediğinde/ sergilenemediğinde rahatsızlık duymuyorsa, devrimci duygularında körelme, emekçi özelliklerinde aşınma ve bir bürokratik anlayış oluşmuş demektir. Bizler yaşamın her alanında devrimin sorunlarına ve güncel politik gelişmelerin seyrine uygun düşünüp hareket etmiyorsak, başka şeylerle uğraşır hale geliriz. Ve kendimize biçtiğimiz rol her ne olursa olsun, sonuç olarak bir lafazandan farkımız olmaz. Etrafa hamasi nutuklar çeker dururuz. Oysa hepimiz biliyoruz ki bir parti'yi parti yapan "Teori ve Pratiğin Birliği"dir. Bir devrimciyi devrimci yapan da söylem ve eylem birliğidir.

Son olarak eğer bir alanda verimsiz olduğumuzu hissediyorsak, ya da bir kadronun bulunduğu alanda sunabileceği katkıdan daha azı sergileniyorsa orada bir sorun var demektir. Bu durum bir an önce görülmeli, zaman kaybetmeksizin çözüm bulunmalıdır. Aksi takdirde ciddi oranda yabancılaşma ve devrimci üretkenlikte zafiyet oluşabiliyor. Bunun için alan değişikliği uygun olabilir.

Bir Komünist

Partinin Gücü

İnسانlardan parti, devrim, sosyalizm ve ulusal özgürlük için "bir şey" yapmasını istemek meşruiyet bilincini gerektirir. Çalışma alanlarımızda karşımıza çıkan ciddi sorunlardan biri tam da bu noktadadır. İnsanlara parti, devrim ve ulusal özgürlüğümüz için bir şeyler yapması için görev vermek, onlardan somut bazı katkılar göstermesini istemek yoldaşlarımızın en çok sıkıntısını duydukları konulardan biridir.

Etrafında bir sürü insan olduğu halde her işe kendisi koşan ve dolayısıyla da "boğulan" yoldaşlarımız hiç de az değil. Bunun bir sebebi yeni insanlara yeterince güvenmemekse, diğeri iş vermede meşruiyet bilinci eksikliğidir.

Ortak bir mekanda, herkesi ilgilendiren bir soruna katkı sunmaları için, oradaki herkese iş verme, ya da gerektiğinde "çıkışma" hakkını kendinde gören yoldaşlarımız, söz konusu bir parti işi -örneğin, bildiri dağıtımına ya da gazete satışına çıkmasını, evini toplantı için açmasını istemek vb- olunca pekala "sıkılabiliyor". **İnsanlardan -kendimiz pekala öderken- büyük ya da küçük herhangi bir bedel ödemesini istemekte zorlananlarımız az değil.** Hele de, konu insanlardan parti faaliyeti için mali destek istemek ya da illegal bir iş olunca bu çok daha belirgin hale gelebiliyor.

Bir bağış kampanyası öncesinde: "İnsanlar korkuyorlar", "zaten insanların parası yok", "insanlardan para istemeye yüzümüz tutmuyor", "herkese borçlu mu olacağız", "ben o insandan para istemem", "isterim ama ters bir şey söylerse dayanmam", "etrafımızdaki herkes zaten yoksul, bi de para mı isteyelim" gibi pek çok gerekçe tartışmalarımızın gündemine gelmişti. Ve sanırız bu ifadeler bazı yoldaşlar için çok tanıdiktir. Sattığı gazetenin parasını bile isteyemeyen, "gazetemizi alsınlar da para vermeseler de olur", diyen geri anlayışlar da yabancımız değildir.

Öncelikle söz konusu kavrayışlardaki sorunun ideolojik olduğunu ve bu nedenle üzerine gidilmesi gerektiği vurgulanmalıdır. Halkımızın parti faaliyetine katılması, bize evini açması, mali destek vermesi, gazetemizi alması bir **lütuf değil, görevdir.** Emekçi, olmanın, ezilen olmanın, yurtsever olmanın gereğidir. Çünkü yürüttüğümüz sadece bize ait olan, sonuçlarından yalnızca kendimizin faydalanacağı herhangi bir düzen içi mülkiyet mücadelesi ya da öylesine bir macera değil, bir halkın, ezilen insanlığın kurtuluş mücadelesidir. Ezilen sömürülen

herkesindir. Bizim bir adım önde olmamızın sebebi sadece "şu anda!" **farkında** olmamızdır. **"Ayrıcalığımız" en önde dövüşme görevidir. Başka bir şey değil!**

Mücadele amaçlarının meşruiyetine inanmak ve aynı safta olması gereken herkesin bu doğrultuda bir şeyler yapmasını istemek varlık koşulumuzdur. Kendini sömürgeci zulüm düzeninin karşısında, yeni bir yaşam, yeni bir ülke, yeni bir toplum vaat eden, alternatif değil, bir antitez olarak gören bir anlayış ve eylem başka türlü nasıl olabilir ki? İş verirken de katkı isterken de bizi bu anlayış ve bilinç yönetmelidir. Sorun, bu bakış açısına sahip olmaktır, yoksa somut olarak para ya da yardım miktarında, üç beş kişiyle konuşup konuşmamakta değildir.

Seçimler döneminde, bayrak yürüyüşünde, 1 Mayıs çalışmalarında, gazete satışlarında, kampanyalarda, parti bildirilerinin kahvelerde okunmasında, kayıplar mücadelesinde, kitle gösterilerinde megafonlardan "Yaşasın Partimiz MLKP" sloganlarının açıktan ve kitlesel atılmasında ve pek çok parti eyleminde bu meşruiyet bilincini görebiliriz.

Her gün sokağa "Biji serok Apo" diyerek çıkan analarımız için bu şiar meşrudur ve bu nedenle gösterilerde yüzlerini saklamaya gerek duymazlar. KADEK Genel Başkanı'na "sayın" diyenlere tutuklama saldırılarının yapıldığı bir dönemde, insanların bu tür eylemlerde ısrar etmesi de bir meşruiyet bilincidir.

"Canlı bomba" karalamalarıyla saldırıya maruz kalan devrimci yoldaşımız, DHKP-C'nin feda eylemcisi Şengül Akkurt'un Malatya'daki uğurlama törenindeki insanların tavrı da bu kapsamda bir örnektir.

İnsanlarla ve olaylarla ilişkilenmede temel ölçütümüz düzenin yasaları ya da insanların düzen içi geri bilinçleri değil, iddialarımız ve amaçlarımızı gerçekleştirme karalılığıdır.

"Kapitalist sömürü düzeninde karşılıksız bir şey yoktur. İnsanlar bize niye destek versin ki?". "Herhangi bir şey yapmak için önce yetkililerden izin almak gerekir.", "onlar işkenceci işkence yaparlar, öyleyse dava açmaya, üzerine gitmeye ne gerek var" vs. vb. geri kimi anlayışlar her günkü mücadelemizde değişik biçimlerde karşımıza çıkıyor. Bunlar düzenin bilincidir ve biz öyle düşünmek zorunda değiliz.

Gerçek sorunlar ve varlık gerekçemiz

Görülüyor ki, kimi durumlarda, parti, devrim ve ulusal özgürlüğümüz, yani ortak davamız için, ezilenlere gitmeden önce